

ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਨ ਦੇ ਗੈਰ ਨੁਸਖੇ (15:13-35)

ਝਗੜੇ ਨੇ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਭਾਈ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਏ ਸਨ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣੀ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮਨਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਘੜੀ ਸੀ। ਜੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾ ਨਿਬੇੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਫੁੱਟ ਪੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਦੋ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੈਰ ਕੌਮ ਮਸੀਹੀ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਮੁਤਅੱਸਬ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਇਕ ਹੋਰ ਮੰਡਲੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ!’’ ਇਹਦੇ ਉਲਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਜਮ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮਤਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਚਲੇ ਗਏ।

ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਮੁਕਾਉਣ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15: 1-35 ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਵਾਂਗ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਏਕਤਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:9)।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹੋ (15:13-19)

ਸਾਡਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਠ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਮੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦਿਲਕਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੁਰਨੇਲਿਉਸ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨਾ ਨਬੂਵਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਆਮੋਸ 9: 11, 12 ‘ਚੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:

ਇਹ ਦੋ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਮੁੜ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਡੇਰੇ ਨੂੰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ,

ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਬਣਾ ਕੇ ਖੜਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਕੀ ਦੇ ਆਦਮੀ¹
ਅਰਥਾਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਦਾਉਂਦੇ ਹਨ² ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ
ਭਾਲਣ। ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਹੜਾ ਮੁੱਢੋਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ
(ਆਇਤਾਂ 15: 16-18)।³

ਇਸ ਨਬੂਵਤ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਵਰਗ
ਉੱਤੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਣ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਹੋਈ⁴ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਜੋ ‘ਬਾਕੀ ਦੇ ਆਦਮੀ’ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ। ‘ਬਾਕੀ ਦੇ ਆਦਮੀ’ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਸਭ
ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ’ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ
ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹਦਾ ਸਬੰਧ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ
ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਹੋਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ
ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਾ ਅਧਾਰ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਸੀ: ਆਮੋਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ
ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨਬੀ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ
ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ
ਭਾਗ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ, ‘ਸੋ
ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਇਹ ਹੈ। ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਖਿਆਂ ਨਾ ਕਰੀਏ’ (ਆਇਤ 19)।⁵ ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ
ਗਿਆ ਸੀ, ‘ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਗੈਰ ਕੌਮ ਮਸੀਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ
ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਵਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।’

ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਮਲ ਚਿੱਤ ਬਣੋ (15:20, 21)

ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ‘ਸੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।’ ਸਗੋਂ ਉਹਨੇ
ਕਿਹਾ, ‘ਸੋ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਇਹ ਹੈ [ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ]।’ ਉਹਨੇ ਸਭਾ
ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਬੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਲਾਹ
ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਮਨਵਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨਮਾਨ ਵਿਖਾਇਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ
ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤਕ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਤਰਸ, ਪੌਲਸ,
ਬਰਨਬਾਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਇੱਕੋ ਹੀ ਨਿਚੋੜ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਜੇ ਹੱਲ ਨਹੀਂ
ਹੋਈ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਜੋ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ ਸਨ, ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ
ਬਣੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ
ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਉਪਦੇਸ਼ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ
ਇਹ ਵੀ ਉਹਦੀ ਹੀ ਸਲਾਹ ਸੀ ਕਿ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜੀਏ ਕਿ ਮੂਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲੀਤਗੀਆਂ
ਅਤੇ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗਲ ਘੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣ’ (ਆਇਤ 20)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਆਇਤ 20 ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਪਹਿਲੀ ‘ਮੂਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲੀਤਰੀਆਂ’ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਮੂਰਤਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵਿਆਂ’ (ਆਇਤ 29) ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵੇਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮਾਸ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ‘ਚ ਇਸ ਮਾਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਮਾਸ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਪੁਜਾਰੀ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਮਹਿੰਗੇ ਭਾਅ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਜਾਨਵਰ ਭੇਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੈਰ ਕੌਮ ਮਸੀਹੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਇਹ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘਿਣੌਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਮਨਾਹੀ ‘ਹਰਾਮਕਾਰੀ’ ਜਾਂ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਦੀ ਸੀ।⁹ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੈਰ ਕੌਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ⁷ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਨਿਕਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬੁਰਾਈ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ‘ਮਸੂਮੀਅਤ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ, ਇਹਦਾ ਤਾਂ ਵਜੂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।’⁸

ਤੀਜੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ, ‘ਗਲ ਘੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣਾ।’ ਅਗਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ‘ਲਹੂ’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕਤਲ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੌਮ 15 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ‘ਗਲ ਘੁੱਟੇ ਹੋਏ’ ਅਤੇ ‘ਲਹੂ’ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਹੂ ਵਿਚ ਮਾਸ ਖਾਣ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।⁹ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਵੇਲੇ ਉਹਦਾ ਲਹੂ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਰੋੜ੍ਹ ਕੇ¹⁰ ਵਹਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ¹¹ (ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 17: 10-14; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 12: 16, 23-25)। ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘ਸਰੀਰ ਦੀ ਜਿੰਦ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਹੈ’ (ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 17: 11)। ਜਾਗਰੂਕ ਯਹੂਦੀ ਕਿਸੇ ਗੈਰ ਕੌਮ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਵੇਖੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਲਈ ਇੰਨ੍ਹਾ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਕਿਆਫ਼ੇ ਲਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਪਹਿਲਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨਾਹੀਆਂ ਵਿਚ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਮ ਰਵਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਕ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ‘ਚੋਂ ਆਏ ਮਸੀਹੀਆਂ¹² ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ। ਦੂਜਾ, ਤਿੰਨੋਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੇ ‘ਮੇਜ਼ ਦੀ ਸੰਗਤੀ’ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਅਹਿਮ ਰਵਾਇਤ ਹੈ।¹³ ਤੀਜਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਨਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ, ਹਰਾਮਕਾਰੀ, ਅਤੇ ਖੂਨ ਖਾਣਾ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।¹⁴ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਪਰਲੋ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਨਿਯਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਯਾਕੂਬ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਅਸਲ 'ਚ ਯਾਕੂਬ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ 'ਚੋਂ ਆਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ 'ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸਾਂ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਪੱਖ ਲਓ।' ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਕੌਮਲ ਚਿੱਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕੌਮਲ ਚਿੱਤ ਹੋਣ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਲੱਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਡਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਕੀ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ, 'ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਸਮਿਆਂ ਤੋਂ ਹਰ ਨਗਰ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਹਰ ਸੱਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਉਹਦੀ ਪੋਥੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ' (ਆਇਤ 21)।¹⁵

ਸ਼ਰ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੋ (15:22, 25)

ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੇ ਇਕ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਹੋਈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਇਕ ਗੱਲ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈ। ਆਇਤ 22 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਤਦ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸੀਆ ਸਣੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ' ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਮੁਤਾਬਕ ਅੰਤਾਕੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ। ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ 'ਅਸਾਂ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ' ਕਿ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਆਇਤ 25)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਬੋਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪਤਰਸ, ਪੌਲਸ, ਬਰਨਬਾਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ।¹⁶ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ (ਅਤੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ), ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਤੇ 'ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿਚ' ਅੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ,¹⁷ ਜੇ ਬਹੁਮਤ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਫ਼ਰਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਮਤ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਮਤ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਰੱਖੋ (15:22-29)

ਚਿੱਠੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਕਲੀਸੀਆ' ਨੇ 'ਆਪਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਨੁੱਖ ਚੁਣ ਕੇ ਪੌਲਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤਾਕੀਆ ਨੂੰ' ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ (ਆਇਤ 22ਓ)। ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਜੇ ਇਕੱਲੇ ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਦੋ ਬੰਦਿਆਂ 'ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਬਰਸੱਬਾਸ'¹⁸ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ'¹⁹ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਭਾਈਆਂ ਵਿਚ ਮੋਹਰੀ ਸਨ'²⁰ (ਆਇਤ 22ਅ) ਅਤੇ ਨਬੀ ਵੀ ਸਨ (ਆਇਤ 32) ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ‘‘ਅਸਾਂ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ’’ (ਆਇਤ 27)। ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ: ‘‘ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ... ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭਾਰ ਨਾ ਪਾਈਏ’’ (ਆਇਤ 28)। ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਗਿਆਤ ਚਿੱਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਸਭਾ ਅੱਜ ਦੀਆਂ ਫਿਰਕੂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕੌਂਸਲਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨਫ਼੍ਰੰਸਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੈਠਕਾਂ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਨਰਮਦਿਲੀ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੰਬੋਧਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ: ‘‘ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਇਹ ਲਿਖ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਾਕੀਆ ਅਤੇ ਸੂਰੀਆ ਅਤੇ ਕਿਲਕੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਭਾਈਆਂ ਦਾ ਸਲਾਮ’’ (ਆਇਤ 23)। ਅੰਤਾਕੀਆ ਜਿੱਥੇ ਝਗੜੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਸੀ ਸੂਰੀਆ ਅਤੇ ਕਿਲਕੀਆ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ।²¹ ‘‘ਭਾਈਆਂ’’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਰੇਖਾੰਕਿਤ ਕਰ ਲਓ; ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ।

ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੋ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ ਉਹ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:

ਅਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਕਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਦਿੱਤਾ²² ਪਰ ਅਸਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਕਈ ਕੁ ਪੁਰਸ਼ ਚੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਬਰਨਬਾਸ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ²³ ਦੇ ਨਾਲ। ਜੋ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋਖੋਂ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਘੱਲੀਏ। ਸੋ ਅਸਾਂ ਯਹੂਦਾਹ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ (ਆਇਤਾਂ 24-27)।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਅਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਅੰਤਾਕੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਦੋਸਤਾਨਾ ਟਿੱਪਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਚਿੱਠੀ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਨਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਈ:

ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭਾਰ ਨਾ ਪਾਈਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੂਰਤਾਂ ਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹਾਇਆਂ ਅਤੇ ਲਹੂ ਅਤੇ ਗਲ ਘੁੱਟਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹੋ। ਜੋ

ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ (ਆਇਤਾਂ 28, 29)।

ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਆਦਮੀ ਵੀ ਭੇਜੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਨਿੱਜਤਾ ਹੋਵੇ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਬੜੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।²⁴ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸਭ ਕੁਝ ਲਿਖ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।' ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚਿੱਠੀ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਚਿੱਠੀ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਿਬੇੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੱਗ ਵਿਚ ਘਿਓ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।²⁵ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਖਾਮੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਲਵੇ ਤਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹਦੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ। ਜੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਲੋਚਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾਂਹ 'ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ' ਜਾਂਦੀ। ਸਗੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਉਹਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਉਨੀ ਵਾਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।²⁶

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦੋਹਰਾ ਹੈ: (1) ਜੇ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਕੋਮਲ ਚਿੱਤ ਨਾਲ ਲਿਖੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਨਾ ਲਿਖੋ; ਜਾਂ ਜੇ ਲਿਖੋ ਵੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਰੱਖ ਛੱਡੋ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਕੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹੋ। (2) ਜੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, 'ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਬੋਲਾਂ ਕੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।' ਤਾਂ ਫਿਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਲਓ: ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੋ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜਤਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੋ।

ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿੱਜਤਾ ਰੱਖੋ!

ਵਿਹਾਰਕ ਰੁਖ ਅਪਨਾਓ (15:30-35)

ਮੰਨੋ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਿਹਾਰਕ ਸੋਚ ਅਪਣਾਈਏ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਈਏ ਤਾਂ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਭਲਾਈ ਨਿੱਕਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਧ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ 'ਚ ਹੀ ਨਿਪਟਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇ। ਝਗੜਾ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 30-35 ਆਇਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਬੇੜਨ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ।

(1) ਉੱਥੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ। ਪੌਲਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ 'ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਨੂੰ ਆਏ ਅਰ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਕੇ ਚਿੱਠੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਤਸੱਲੀ ਦੀ ਗੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਹੋਏ' (ਆਇਤਾਂ 30, 31)। ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਭਾਈ ਦਲੇਰ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਦਲੇਰ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਝਗੜਾ ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਦਲੇਰ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਉਹ ਔਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।²⁷

(2) ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। 'ਤਾਂ ਯਹੂਦਾ ਅਰ ਸੀਲਾਸ ਨੇ ਜੋ ਆਪ ਵੀ ਨਬੀ ਸਨ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਤਕੜੇ ਕੀਤਾ'²⁸ (ਆਇਤ 32)। ਆਇਤ 35 ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਪੌਲਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ'²⁹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਚਨ ਸਿਖਾਲਦੇ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ।'

(3) ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸੁਧਰ ਗਏ ਸਨ। ਆਇਤ 33 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਉਹ [ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਪੌਲਸ] ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭੇਜਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਭਾਈਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਨਾਲ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ।'³⁰ 'ਆਪਣੇ ਭੇਜਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ... ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਨਾਲ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ' ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਾਕੀਆ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।³¹

ਝਗੜੇ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਵਿਹਾਰਕ ਰਵੱਈਆ ਰੱਖਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ 'ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਰਲ ਕੇ ਭਲਾਈ' ਹੀ ਕਰਨ (ਰੋਮੀਆਂ 8:28) ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਛੱਡੋ।

ਸਾਰ

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15: 1-35 ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਬੇੜਨ ਲਈ ਕਈ ਸਿਧਾਂਤ ਲੱਭ ਲਏ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਸਬੰਧੀ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਨਬੇੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ 'ਏਕਤਾ ਦਾ ਫ਼ਾਰਮੂਲਾ' ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ: 'ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰੋ।'³² ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, 'ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਜਾਵਾਂਗੇ' (ਆਇਤ 11)। ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇਕ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਦੀਨ, ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ, ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਚਿੱਤ ਹੋਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ 'ਪ੍ਰੇਮ' ਨਾਲ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਹਿਮਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, 'ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਹੋਣ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16: 14)। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਵਿਚ ਖੜਾ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਈਰਖਾ ਦੇ ਖੜੇ ਰਹੋ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4: 15)। ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੋਲ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਮਲਾਂ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਸਕੀਏ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ (ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਲਿਖਤ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ) ਵਿਚ ਆਮੋਸ 9: 12 ਵਿਚ ਅਦੋਮੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਹਵਾਲਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਪਤਤੀ (ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ) ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਸਪਤਤੀ ਅਨੁਵਾਦ 'ਚੋਂ ਹੀ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ²'ਸਾਰੀਆਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਦਾਉਂਦੇ ਹਨ' (ਆਇਤ 17) ਉੱਤੇ ਐਫ. ਐਫ. ਬਰੂਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ: 'ਸਭ ਗੈਰ ਕੌਮ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਂਅ ਨਾਲ ਸੱਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਬਪਤਿਸਮੇ ਰਾਹੀਂ)' (ਦ ਬੁੱਕ ਆਫ਼ ਦਾ ਐਕਟਸ, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1988], 294)। ³ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਲੋਕ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਮੋਸ 9: 11, 12 ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਪਾਸ ਆਉਣ ਤੇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਟਰੁੱਥ ਫਾਰ ਟੁਡੇ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਤਾਬ 'ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, 1' ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਅਰਥਾਵਲੀ ਵਿਚ ਵੇਖੋ 'ਪ੍ਰੀਮਿਲੇਨਿਅਮ')। ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਜੇ ਆਮੋਸ 9: 11, 12 ਉਵੇਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ (ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਗੈਰ ਕੌਮ ਹੀ ਹਨ)! ⁴ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਦਾਉਦ ਦੇ ਤੰਬੂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬਹਾਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ⁵ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਗਲਾਤੀਆਂ 2: 2-10 ਦੀ ਗੁਪਤ ਸਭਾ ਵਿਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਬੋਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਜੋ ਇਸ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਬਹੁਤਾ ਵਜ਼ਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ ਕਿ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰ੍ਹਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ⁶ਦੂਜੀਆਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀ-ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ 'ਹਰਾਮਕਾਰੀ' ਇੱਥੇ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਰ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਪਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 18: 6-18)। ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਵਿਹਾਰ (ਸ਼ਾਇਦ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ) ਯਹੂਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ। ⁷ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਟੀ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮਨੋਰੰਜਕ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ⁸ਜੌਨ ਵੈਡੀ ਵੱਲੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, 'ਦ ਡਿਸਕਸ਼ਨ ਓਵਰ ਸਰਕਮਸੀਜ਼ਨ ਐਂਡ ਦ ਲਾਅ,' ਸਟੈਂਡੀਜ਼ ਇਨ ਐਕਟਸ (ਡੇਂਟਨ, ਟੈਕਸਸ: ਵੈਲਿਡ ਪਬਲਿਕੇਸ਼ਨ, 1985), 171. ⁹ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਬਲਿਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਅਦ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਕੁਝ ਲਹੂ ਪੁਜਾਰੀ ਹੀ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ ਤਗੜੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣਾ ਆਮ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਲਹੂ ਵੀ ਪੀ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ¹⁰ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਲਹੂ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਲਹੂ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਵਹਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

¹¹ਅੱਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ (ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ) ਇਹੀ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ¹²ਸਦੀ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਤਕ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਦੋ-ਚਾਰ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 14, 20)। ¹³ਟਰੁੱਥ ਫਾਰ ਟੁਡੇ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਤਾਬ 'ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, 1' ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ 2: 46 ਵਿਚ ਨੋਟਸ ਵੇਖੋ। ¹⁴ਲਹੂ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 9: 4. ¹⁵ਲੇਖਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਮੁਕਾਇਆ। ਪਾਠ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੇਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ¹⁶ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿ ਸਭਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਤ ਨਾਲ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਸਮੇਂ ਉਹ ਉੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸਾਰੀ ਕਲੀਸੀਆ' ਸ਼ਬਦ ਹਰ ਇਕ ਬੰਦੇ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਆਮ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਸੁਭਾਵਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਭਾ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਤਕ

ਹਰ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ੈਸਲੇ ਤੇ ਇਕ ਮਤ ਸੀ।¹⁷ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ 'ਬਹੁਗਿਣਤੀ' ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਕੁਚ 23:2; ਮੱਤੀ 7: 13, 14)।¹⁸ 'ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਬਰਸੰਬਾਸ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ' ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦੇ ਘਰ ਦਾ ਨਾਂਅ ਬਰਸੰਬਾਸ ('ਸੰਬਤ ਦਾ ਬੇਟਾ') ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕਿਆਫ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਯੂਸਫ਼ ਜਿਹੜਾ ਬਰਸੰਬਾਸ ਕਹਾਉਂਦਾ' ਹੈ, ਦਾ ਭਰਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਉਪਨਾਮ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।¹⁹ ਸੀਲਾਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਪਛਾਣ ਐਨੀ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹਮਸਫ਼ਰ ਬਣੇਗਾ। ਸੀਲਾਸ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅੱਗੇ 'ਨਵੀਂ ਟੀਮ-ਅਤੇ ਹੋਰ' ਲੇਖ ਵੇਖੋ।²⁰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਮੁਰਹੋਲ' ਉਸੇ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13: 17 ਵਿਚ 'ਆਗੂਆਂ' ਲਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਕਿਆਫ਼ਾ ਲਾਉਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਐਲਡਰ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਐਲਡਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਕੁਝ ਮਤਲਬ ਹੈ।

²¹ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਗਲਾਤੀਆ ਅਤੇ ਫਰੂਗੀਆ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿੱਤਾ (16: 4-6)। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿੱਥੋਂ-ਕਿੱਥੋਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੂਕਾ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਖੀਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।²² ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ, ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ 'ਘਬਰਾ ਦਿੱਤਾ' ਅਤੇ 'ਵਿਗਾੜ' ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਝਗੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਫੁੱਟ ਪੈ ਸਕਦੀ ਸੀ।²³ ਫੇਰ ਬਰਨਬਾਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।²⁴ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਤਾਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕੀ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਹੀ ਹਨ।²⁵ ਇਹ ਚਰਚਾ ਅਨਾਮ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਅਲੋਚਨਾ ਦੀਆਂ ਅਨਾਮ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੁਜ਼ਦਿਲੀ ਦੀਆਂ ਹਨ! ²⁶ ਤੀਜੀ ਕਮੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਫ਼ਾਈਲ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਤਕ ਪੁਚਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਵਾਂਗ ਹੈ।²⁷ ਗੈਰ ਕੌਮ ਮਸੀਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਝਗੜੇ ਨਿਬੇੜਨੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇੜਾ ਬਹੁਤ 'ਤਿਆਗ' ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।²⁸ 'ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਉਪਦੇਸ਼' ਕਈ ਵਾਰ ਤਰਤੀਬ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (20: 7 ਵੀ ਵੇਖੋ)।²⁹ ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13: 1. ³⁰ ਆਮ ਵਿਦਾਈ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ 'ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ'।

³¹ ਕੁਝ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਆਇਤ 34 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, '[ਪਰ ਸੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ]', ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋੜਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਿਚ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ (15: 40)। ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ: ਸੀਲਾਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ (ਜਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਲੈਣ ਗਿਆ) ਹੋਵੇ।³² 20 ਅਪ੍ਰੈਲ 1986 ਨੂੰ ਸਦਰਨ ਹਿੱਲਜ਼ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ ਵਿਚ 'ਦ ਕੰਨੈਸੈਂਸ ਸਟੈਂਡ,' ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਰਿੱਕ ਐਚਲੇ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼।

ਭਲਾ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15:20, 29 ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ?

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15:20 ਅਤੇ 29 ਦੀ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਈ (ਜਿਹਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਪੱਖ 1' ਕਹਾਂਗਾ) ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ਾਸ ਹਾਲਾਤ ਲਈ ਹੀ ਸਨ। ਦੂਜੇ ('ਪੱਖ 2') ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੱਖ 2 ਵਾਲੇ 15:28 ਦੀਆਂ 'ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ' ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੱਖ 1 ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 'ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ' ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ 'ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ' ਹੈ। ਪੱਖ 2 ਆਖਦਾ ਹੈ, 'ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕਿ ਪਵਿਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨੀਏ,' ਪਰ ਪੱਖ 1 ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ। ਸਗੋਂ ਪੱਖ 1 ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਵਾਲਾ ਬਿਰਤਾਂਤ (1) ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਭਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ (2) ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਪੱਖ 1 ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ (15:23), ਪਰ ਪੱਖ 2 ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (16:4, 6), ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਪੱਖ 2 ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲਸ ਦਾ ਹਰ ਖ਼ਤ ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 1:7; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:2; ਆਦਿ) ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੱਖ 1 ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, 'ਜੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਇਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗਲਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ: ਗ਼ੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਸੁੰਨਤ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ? ਕੁਰਿੰਥਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਖ਼ਤ ਵਾਂਗ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹਨੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਖਾਣਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿਤਾ?'

ਪੱਖ 2 ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਪੌਲਸ ਦੇ ਖ਼ਤ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਮੂਲ ਰਸੂਲਾਂ ਦਾ ਕਈ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:6)।' ਮੂਲ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੋ ਦੋ ਫ਼ੈਸਲੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਪੌਲਸ ਦੇ ਖ਼ਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਹ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਖਾ ਤਾਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣ ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਹੈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਣ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:23-33)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ

ਕਿਤਾਬ ਵਾਲੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਨਾ ਖਾਓ।

ਆਮ ਲੋਕ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4: 3, 5; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10: 19-12; ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 14, 20), ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਲਹੂ ਖਾਣ/ਪੀਣ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਉੱਤੇ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ‘ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਨ ਦੇ ਹੋਰ ਨੁਸਖੇ’ (15: 13-35) ਪਾਠ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਉਤਪਤ 9:4) ਅਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਵੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 17:8-16)। ਇਸ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਬਿਉਲੋਜੀਕਲ (ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ) ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਹਾਰਕ ਕਾਰਣ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲਣ ਤੋਂ ਬਚਾਈ ਜਾ ਸਕੇ।

ਲਹੂ ਖਾਣ/ਪੀਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਿਹਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਚਾਹਿਆ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਲਹੂ ਖਾਂਦਾ ਜਾਂ ਪੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਪੁਆਇੰਟ ਤੇ ਮੈਂ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ‘‘ਹਰ ਕੋਈ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਨਿਹਚਾ ਰਖੇ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 14:5ਅ)।

(ਲਹੂ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਅੱਜ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਯਹੋਵਾ ਵਿਟਨੈੱਸ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।)

© 2009 Truth for Today